

Zeflemieaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orice corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa:

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR:
GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

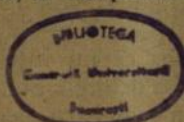
Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după invoială.

PORCARUL ȘI MĂRIA SA VODĂ

— Uite, Măria Ta, îți adusei plocon de Crăciun porcu-ăsta.

— A, dar jigărit e! Ce naiba, domnule Sturza, ai luat piinea din gura oamenilor ca să'l ingrași și tot slab e! O să fiu nevoit să'mi iaș alt porcărpu mai bun ca dumneata.

NOAPTE DE CRĂCIUN

— O scrisoare de la Costică!

D-na Damian se repezi grabnic să pue mina pe plic. Sosirea factorului o umplea de bucurie și o neliniștea. În cutia de scrisori impasibilă, scrisorile de veselie și de doliu, de amor, de ruină, sunt îngrămădite, învălmășite. Ce-o să iasă din plicul rupt?

Instalată pe o canapea comodă, după ce și șterse ochelarii și și-i potrive bine pe nas, d-na Damian citi:

Dragă mamă,

Sunt dator să-ți povestesc cum am petrecut noaptea de Crăciun. Sper că această istorisire va bucura inima ta îngrijată de fericirea mea pe lumea cealaltă.

Parcă te văd în pat, întrebându-te: «Unde și cum petrece fiul meu această sfântă noapte? În cazarmile-ale sentimentul religios e așa de slab! La ce chef nelegiuit, în ce loc de perdițiune se află el, pe cînd sună clopotele de Crăciun?»

Mamă, am petrecut noaptea asta pe paie; fii pe pace, nu pe paiele umede ale închisorei, ci pe paiele unui grajd. Eram de gardă la grajd.

Mărturisesc că, la început, mi s'a părut cam afurisit, cînd don vagmistru mi-a declarat, fără nici-o introducere oratorică, că trebuie să fac de gardă la grajd. Și cînd, la ora 4 pe cînd camarazi mei ferchezuiți și veseli pleacă în permisiune sau se duceau în oraș să o facă lată, eu mă înființaiu cu pușca'n mîna la ușile grajdului, m'am simțit animat de gînduri cari nu aveau nici un caracter evlavios. La drept vorbind, mai mult la dracu mă gîndeam, pentru a-i trimite pe don vagmistru... N'aveam dreptate, dragă mamă, n'aveam de loc dreptate.

Iată-mă deci la grajduri. E un loc august și sever. De cîte ori intru acolo, mă gîndesc mai întiiu că aș vrea grozav să fiu în altă parte, apoi mă gîndesc la calul bunicului meu, și-aducî aminte, la țară, e mult d'atunci, bătrînul cal care era obicinuit să nu tragă de cît la căruțe încărcate cu butoaie, așa că une-ori cînd, prin excepție, era înhamat la trăsură, vizitiul era silit a se preface că încarcă butoaie în vechea droșcă, spre a'l decide să meargă... Căi noștri cazoni nu sunt așa de proști, dar au și ei maniile lor. Sunt niște boeri mari ai căror umili servitori suntem noi, soldații. Iată în ce consistă înaltele funcțiuni ale unui răcan care e de gardă la grajduri: să-i țesălăm, să-i spalăm, să-i împăcăm cînd se bat, să le servim finul cînd bine-voesc să ia masa, și mai cu seamă să curățim băligarul pe care'l lasă să cadă la spatele lor. Asta se chiamă a-ți plăti tributul singelui către patrie!

La regiment sunt cîte-odată momente foarte plăcute; de pildă cînd, la in-

trarea mea în armată, căpitanul însărcinat cu îmbrăcăminteă îmi făcu cadou un chipiū, în care asudaseră deja mai multe generațiuni de artileriști și în a cărui căptușeală am găsit mai multe poezii pornografice copiate pe niște hîrtie unsuroasă de băcănîe, o obială și o bucătică de șocolată învelită cu îngrijire în poleială... Am aflat mai pe urmă că la cazarmă obiceiul unor asemenea ascunzătorii se practică pe scară întinsă, și eu însumi mi-am instalat bufetul de sufragerie în fundul cismelor mele (nu cele cu care sunt încălțat), unde păstrez cîrnații, borcanul de dulceață și toate cele-l'alte comestibile cu cari sollicitudinea maternă mă aprovizionează așa de des. La început, în fața tezaurelor de literatură, pinzărie și cofetărie, uitate de un predecesor necunoscut în căptușeala chipiului meu, înmormîntate acolo cine știe cîți ani și scoase la lumină prin explorarea mea, fui surprins într'un chip nu tocmai plăcut. Dar dacă la regiment întîmpini asemenea neplăceri, te bucuri în schimb și de multe momente fericite, cum e bună-oară acela cînd, în această memorabilă noapte de Crăciun, băurăm cafeaua pe care camaradul Drăghici ne-a adus-o de la cantină în gamela sa, al cărei fund scăpase din vedere să'l spele prealabil, încît cite-va păstăi de fasole din ciorbele precedente, innotaū cu tupeu la suprafața cafelei... Vezi, dragă mamă, tot ast-fel, în toate elementele vieții militare, în chipiuri ca și în gamele, trecutul se prelungește și se unește cu prezentul, într'un admirabil sentiment de solidaritate și de concordie. Pe aceasta se întemeiază forța popoarelor și mărirea națiunilor. Noi primiram deci cu strigăte de bucurie cafeaua cu fasole a camaradului Drăghici. Rînd pe rînd, noi muiarăm într'însa cu deliciu ciricul nostru de piine neagră.

De asemenea fu delicios momentul cînd ne întinserăm cu toții pe paie alături de căi.

Nuamî atunci îmi dădui seama cît de fermecătoare, emoționantă și pitorească e situația mea. Să petreci noaptea de Crăciun într'un grajd, lingă iesle? Se putea ceva mai à propos și mai evanghelic? Ce zici de asta, mamă?

Totuși, camaradul Drăghici se tînguia în întuneric:

Fi-r-ar a dracului de viață!... Arz'o focu de milițarie! Cînd mă gîndesc că la ora asta ațiția oamenî beaū vin cald, ori mînîncă sarmăluțe și cartaboș!... Și noi dormim alături de mărțoagele astea în paie și în băligar! Asta nu mai e Crăciun creștinesc!...

Omul acesta ignorant și simplu nu știe să prețuiască soarta minunată care îl făcuse să doarmă în noaptea asta pe paiele unui grajd ca odinioară Domnul nostru Isus Christos. Cei-l'alți răcanî păreaū d'asemenea că nu înțeleg recunoștința pe care o datoresc Statului, reprezentat prin don vagmistru, pentru o așa de

delicată atențiune. Ei injuraū, bombăneaū sau sforăiaū. Insa eu, privind ieslele cucernic, mă vedeam într'un loc atit de umilitor de frumos în cît mă simțeam nedem să'l ocup.

Pe cînd prin geamuri vedeam stelele lucind în noaptea rece și senină, mi-aduceam aminte Crăciunurile precedente: Crăciunurile depărtate, albe de zăpadă și de nevinovăție... Altele, petrecute la țară la bunicul, cînd mă uitam la luminările babelor cari se duceau la biserică. Ah, de mult s'o fi stins luminările bătrînelor cari se duceau încet-încet pe drum!.. Și mă gîndeam apoi la alte Crăciunuri mai de curînd, sărbătorite prin petreceri foarte profane, la alte nopți asemenea cari nu mai erau albe de cît de zăpadă... Și iată Crăciunul iar s'a întors, marea noapte vibrînd de clopote. Geamlîcurile bisericilor strălucesc de lumină. Familiile sunt reunite în jurul căminurilor calde și al meselor îmbelșugate. Pe drumurile lumii întregi, mulțimea înfrățită ese la aceeași oră și merge spre mica stea pe care păstorii din Galileea aū văzut-o acum o mie nouă sute și doi ani. Și eu sunt coala sărăcăcios culcat pe paie, înconjurat de răsufierea dobitoacelor.

Pe cînd mă înduioșam ast-fel, simțindu-mi sufletul purificat, auzii un zgomot de pași cari se apropiaū și-zării licărînd o lumină care înainta spre noi și se opri înaintea grajdului.

Nu era steaua din Bethleem. Nu erau cei trei crai de la răsărit încărcăți cu smirnă și pietre scumpe. Era don vagmistru care făcea inspecție.

Don vagmistru a bine-voit să'mi adreseze cuvîntul:

— Hei, măi țîngău de bacalariat ce ești, ai lăsat să se deslege un cal! Prescura și liturghia!

Și după aceste ultime cuvinte foarte ortodoxe, don vagmistru m'a trîntit la arest. Iată cum se încurajează la cazarmă sentimentele religioase.

Te sărut, scumpă mamă, cerîndu-ți ertare că o să te ntepe barba mea nerasă de o săptămînă.

Fiul tău:
Costică Damian.

D-na Damian lăsă scrisoarea să-i alunece pe genuchi. Și cînd, ridicînd ochii, privirea sa întîlni pe perete o icoană înfățișînd pe Christos în Bethania, i se părū că Isus zimbește.

Lokaliz.

BĂIAT ORÎ FATĂ

Citîm în ziare:

«Consiliul permanent de pe lingă ministerul instrucției a judecat erî pe d-na Eliza Băiatu, directoarea școalei primare, spleiul Dimbovița din Capitală, și găsînd'o culpabilă cu mai multe călcări de regulament, a fost pedepsită cu avertismentul public.»

Somăm ministerul de instrucție să publice un comunicat în «Monitor» lămurîndu-ne ce-i d-na Eliza Băiatu, fată orî băiat?

PRIN LIPSCANI

— Opinii sincere —

Imi place să trec prin Lipsani
De cind pe jos e udatură...
Dacă am bani, sau de n'am bani,
Imi place să trec prin Lipsani.

Parol că 'mi vine apa 'n gură
Cind mă plimb ziua prin Lipsani;
De cind pe jos e udatură
Parol că 'mi vine apa 'n gură.

Și știți de ce? Motivul-i lesne
De priceput: Cucoanele
Ridică rochia 'n sus de glesne.
Așa că de ghicit e lesne...

Pretext de-ași arăta ciorapii,
Mai bun ca asta, altul nu-i;
Căci ele au, de teama apii,
Pretext de-ași arăta ciorapii.

Cind era ger, umblau cu blană,
Cu rochie groasă, pină jos,
Și-ascundeau tot, — pudoare vană! —
Căci noi eram sătui de blană!

Mai bine-acuma pe desghet:
Cu rochia sus, pe șolduri strinsă,
Picioru 'n ghiată cu bezeț...
Mai bine-acuma pe desghet.

Pentru un mosoraș cu ață,
Se află 'n treabă prin Lipsani,
D'acasă es de dimineată
Pentru un mosoraș cu ață.

La negustori le merge strună
De cind pe jos e udatură..
Măcar d'aci în colo-o lună
Mai ține, Doamne, vremea bună!

Bibi.

CRONICI DE SEZON

CRĂCIUNUL

Se zice că de atunci ar fi tocmai 1902
ani. Intr'o seară - poate să fi fost și ziua,
căci era vremea minunilor, — o stea neo-
bicnuită se arată pe Cer.

Era o stea ceva mai mare și mai stră-
lucitoare ca madam Tetraxini, Yvette Guil-
bert și cele-lalte stele care se arăt nouă
la restimpuri, stele polare căci polii este
viața lor, dar după care nu se iați magi,
de și magi unii sunt, căci nu 'i-ar aduce
nici măcar la iesle, ci la niște sumbre și
posomorite... ruine.

Și se vede că pe vremea aceea păstorii,
erau cei cari se ocupa cu astronomia,
căci niște păstori au observat întâi steaua
cea strălucitoare.

Obsedați de arătarea stelei, păstorii au
visat-o peste noapte și au mai visat și ex-
plicația ei. Un inger a venit să le spue că
ea anunța nașterea Mintuitorului lumii în
Bethleem.

Oamenii, pe vremea aceea, de și cre-
deați tot atât de puțin în Dumnezeu, cre-
deați însă mai mult de cit acum în vise, —
și păstorii s'au supus visului lor și s'au
luat după stea.

Pare-se însă că sunt unele obiceiuri ale
pământului care au fost aceleași în toate
vremile.

Așa, și pe atunci exista sistemul d'a
cuceri prin daruri, bună-voință și favoruri
și Biblia spune că cei cari s'au dus să
se inchine Mintuitorului au dus cu dinșii
bogate daruri.

De sigur, dacă ar fi existat vr'un Mo-
nitor al Belleemului, lumea ar fi citit a
doua zi că Ceresul Pusnic, de și de abia
născut, s'a întreținut însă în mod bine-
voitor cu persoanele prezente.

Însă nu era, — și ne vom opri și noi
aci cu legenda.

* * *

Se afirmă deci că s'ar implini de atunci
1902 ani, la 25 Decembrie c., — deși după
al'e calendare, aniversarea marelui eveni-
ment ar fi avut loc la 12 Decembrie.

Legenda tot trăește... în cărțile biseri-
cești, în slujba religioasă de Crăciun, în
manualele didactice cu versurile ocazionale
ale poezilor, și în articolele de Crăciun ale
ziarelor...

Trăește, dar cu cit s'a înmulțit numă-
rul anilor, cu atita a scăzut acela al cre-
dincioșilor.

Steaua nu s'a mai arătat și copiii doar
se mai gîndesc la dinsa, deși pentru pă-
strarea legendei, adică pentru umbleto cu
steaua, civilizația și regulamentele cer ca
micii magi să aibă bilet-permisie de la
poliție.

Asta nu înseamnă însă că steaua este un
astru neplăcut. Din contra. Dacă Napo-
leon pretindea că are steaua lui, azi pre-
tenția aceasta o are și d. Popescu, chiar
cind nu'l cheamă Napoleon.

Deosebirea e numai după forma în care
o vede fie-care.

Steaua unui licean, de-o pildă, se arată
la fereastra unui pension; aceea a unui
poet se ascunde în caetul său de versuri;
maturul o caută la *Varietăți*, rominul pa-
triot visează numai *Steaua României*, iar
băieții veseli caută nu o stea, ci «*Trei
stele*».

* * *

Rezultă dar că din legenda de odini-
oară, pe care creștinătatea a dichisit-o
curind după nașterea ei cu diferite prac-
tice lumești, nu s'a păstrat de cit daru-
rile — spre marea neplăcere a celor ce
trebuie să le ofere, și cheful, care a de-
venit o tradiție.

Din acest punct de vedere, putem spune
că la nașterea Mintuitorului, adevărata
evlavie nu constă în a'ți purifica sufletul, —
ci stomacul, singurul care are misiunea
cea mai importantă de îndeplinit în cursul
celor trei zile, care se rezumă în: a bea,
a minca și a dormi.

Peste poetica legendă menită să hră-
nească dulcea iluzie a unei vieți mai bune,
a unei mîntuirii de mizerii și de rele, s'a
înfipt atât de adinc tradiția aceasta a *îndo-
părei*, în cit mare amărăciune este pentru
un bun creștin d'al nostru dacă nu va
avea cratița cu sarmale și cartaboșul na-
țional.

De aceea poate animalul care se sacri-
fică la aceste sărbători este cel care nu
prea are... dietă și nici gustări delicate
în materie alimentară, numai să fie sătul!

Dar creștinul! E o adevărată epopee
pentru unii găsirea mijloacelor cu care să
se sature!

Și de aceea cea mai bună urare ce o
poți face amicilor și noi cititorilor este:

— Mincați, beți și vă săturați, acum și
la mulți ani, și gîndiți-vă la plata din Ce-
ruri, cum te gîndești la aceea a datorilor!

Graur.

LACRIMI

...Iarăși ochii tăi sunt umezi și de plins te pregătești,
Cauza e tot aceeași: să'mi arăți cit mă iubești.
Nu'i așa?.. Ești pricepută, știți durerea și pui'mască,
Ca din inimile slabe, ceea ce dorești, să nască /
Și din ochii tăi albaștri, mici, și reși ca de copil
Curg șiroazele de lacrimi, lacrimi... de crocodil!
Te cunosc acum bine, cit ești de lingușitoare,
Viperă care 'ntrepează grațiile răpitoare!
Demon care poartă 'n ochi-l iadul patimei nestins
Și în fața cărui nimeni n'a rămas pin' azi nevins!
Te cunosc!... Cu toate astea te iubesc — nenorocire! —
Ești un demon care știe să descinte de iubire.
Nu mai plînge... Haide șterge ochii tăi, lingușitoare;
Sunt convins că îți la mine și pricep a ta ardore,
Pentru ce vîrsata-i astăzi — ce risipă! — lacrimi val;
Vrei vre-o rochie frumoasă după ultimul jurnal?..

Chic.

PRIMIÎ FULGI

— Poemă 'n proză —

Cită diferență Doamne!... Cind eram mai mic
și vedeam că ninge pentru prima oară sim-
țeam o bucurie nebună. Asvirleam ghetele în
sus; saream prin casă, răsturnam tot și mă as-
virleam de gîtul mamei strigîndu-i: «ninge
mamă!...»

Par'că ași fi cîștigat o sută de mii de lei
la loteria ungurească. Și astă-zî cum s'a schim-
bat totul!...

Cind primul fulg de zăpadă flutură pe lingă
mine, o desnădejde amară mă coprinde.

În visul meu senin din alte vremuri se a-
mestecă vertiginos: pa ltoane... zarzavaturi... mu-
rături... lemne și tot convoiul de cheltueli ce so-
sesc o dată cu venirea la putere a acestui
sfînt Dimitrie care te silește tot-d'a-una să des-
chizi credite suplimentare nenorocitului tău de
budget.

O! mamă, păpușile care ni le dediați tu de
sărbători nu cereați galoși și nici caii de lemn
nu cereați mincare. Pe vremea aceea mutam
casele și grajdurile mele dintr'un colț într'altul
al salonului și nu mă costa de cit osteneala
de a le scutura puțin praful.

Pe cind acum ce scuturat amarnic!...

Pină și pantoflorul ce mi'l puneai sub pernă
plin cu bomboane s'a transformat într'un pan-
tof mai mare care 'mi apasă capul mai grozav
de cit un tiran.

E pantoful nevestei mele!

Decaro.

PROFESOR...

D-rei Ag. B.

Atunci convenția 'i făcută?...
Ne-am înțeles prietenește:
De mine chiar eu voi începe
Să-ți dau lecțiuni de românește...

Voi fi blajin... și de bătaie
Să n'at nici cea mai mică teamă,
Căci când lecțiunea nu vei ști-o
Pot face că nu bag de seamă...

Si dacă ochii tăi fetișo
Vor plînge, poate, de necaz,
Eu — profesorul tău — voi șterge
Și lacrimile de pe-obraz...

Iar dacă buzele-ți vre-odată
La pronunțat s'or incurca,
Tot profesorul tău fetișo,
O să se ncerce a le 'nădă!...

Const. C. Brăescu.

MANII ȘI MANIACI

Era o zi superbă de Aprilie; un miros primăvăratec plutea în atmosferă și natura toată tresărea sub veselele raze ale soarelui. Ieșiam de la palatul justiției, căci simțiam că mă sufocă monumentală clădire și sorbeam cu lăcomie aerul parfumat și dătător de viață, părintu-mi-se că n'o să mă mai satur nici-odată.

În dreptul Sărilor, simț că mă ia cine-va de braț cam brusc. Mă întorc și dau cu ochii de un bun și vechi prieten cu care am copilărit altă dată. Aci ar fi momentul unei tirade pe tema: abia l'am recunoscut pe bunul meu prieten, căci nu'l mai văzusem de 30 de ani — eu n'am de cit 26; că am lăcrămat, că ne-am îmbrățișat... — dar cum nu sunt melodramatic, prefer să spun adevărul, anume că pe bunul meu prieten nu'l văzusem de două zile și deci vederea lui m'a lăsat, dacă nu rece, cel puțin în afară de ori-ce emoțiune mai sguduitoare.

Și dacă vederea lui nu m'a cauzat palpitațiuni și amintiri emoționante, la despărțire însă, m'am pus pe ginduri, muncit de un adinc sentiment de compătimire, căci, mărturisesc, am vre-o cîțiva prieteni la cari în și ori-ce afecțiune a lor, de ori-ce natură, nu mă poate lăsa toemai impasibil.

Prietenul meu mă întâmpină la început cu acele banalități stereotipe de cari nu te poți scăpa nici odată, ori cit ai voi. Acel ce mai faci al lui, atrase inevitabilul bine, mersi al meu și așa mai încolo...

Dintr'una într'alta, amicul meu schimbă puțin tonul și vocea sa luă un accent din care ghiceam că voia să m'i spună ceva de o reală importanță pentru el, căci simț din atitudinea omului, de multe ori, că se petrece în el ceva neobișnuit. Prietenul păru că ia o hotărîre eroică:

— Ascultă-mă, imi zise dînsul, și răspunde-mi repede la întrebarea asta: Ești

însurat? ai vre-o soacră urîtă și rea care te incomodează, sau vre-o bătrînă megeră în familie?!

Rămăseși uimit și, dacă prietenul nu m'ar fi privit blind, și dacă din fisionomia sa nu ghiceam că totul e normal, aș fi crezut că e nebun. Îi răspunsei: Bine, tu nu știi că sunt holteiu ca și tine și că deci m'a ferit D-zeu de lighioana atît de periculoasă care se numește soacră? Cit des pre vre-o bătrînă rea, n'am nici una în familie.

— Ai dreptate și iartă-mă, imi răspunse dînsul, uite, nu mă pot abține de a face chestiunea asta, așa fără să vreau, la toată lumea. Mulți cred că sunt nebun, dar nu sunt, o recunosc, de cit un maniac, cu o boală din ce în ce mai periculoasă pentru mine, căci m'aduce multe neajunsuri. Mă cunoști bine, ca prietenii ne întîlnim zilnic, vorbim, petrecem, dar nu știi ce mă roade de sunt între voi vecinic trist, fără chef și abătut. De multe ori poate, atribuiam niște atitudini suspecte ale mele, fie jovialității, fie împrejurărilor în cari ne aflam, dar nu'î închipuiam că ceea ce ți se părea curios și excepție, era stare normală, și ceva și mai mult, din nenorocire, o stare patologică fără tîmăduire.

Ascultă! :

* * *

„Ți-aduci aminte în seara aceea, cînd ne strînseserăm mai mulți prieteni să luăm prînzul la Băneasa; aveai fie-care cite o tovarășe tină și drăguță, una blondă, alta brună, una mai visătoare, alta mai sburdalnică... Ți-aduci aminte ce prînz a fost de tinerețe și veselie, la care numai eu făceam notă discordantă cu posăcia mea. Ce neexplicabilă vă era atitudinea mea de cioclu în mijlocul veseliei generale! De cite ori fetete noastre veneau să m'i descrețească fruntea, una cu o mîngiere, alta cu o glumă, dar zadarnic era totul... o clipă imi licărea figura de scînteia unui zîmbet — și acela amar de tot — apoi mă întunecam din nou, mult mai mult!

...Ți-aduci aminte, e un an de atunci, la balul Presei, cînd ne întîlnirăm prin sală fie-care cu cite-o mască! Ți-aduci aminte ce radios eram, ce vesel, ce bine dispus! Te-ai uitat lung la masca mea, apoi mi-ai șoptit la ureche: Nu vezi mă că e babă? Iar eu ți-am răspuns cu bucurie nebună! Cu atît mai bine!!... Am stat cu ea pînă la ziuă și am fost cel mai fericit din București în noaptea aceea... Cred că ai ghicit acum secretul vieții mele și boala de care sufer; numele ei sunt două cuvinte: Ador babele, imi plac bătrînele la nebunie!

O! liniștește-te, — continuă prietenul meu surprinzîndu-mi o mișcare de oroare și o privire de dispreț la auzul acestei teribile destăinuirii — nu merg atît de departe cu bietele mele bătrîne, cari sfîrșesc prin a fi tot atît de candid și imaculate ca la prima întîlnire cu mine. E adevărat că trec în ochii celor ce nu mă cunosc drept un înotător de profesie care nu face de cit să speculeze aprinderea sărmanelor bătrîne pentru a trage un profit material — în acest

sens nu există ființă mai abjectă pe lume — dar eu, eu care am avere frumoasă, care departe de a profita, cheltuesc, nu pot trece în ochii cunoscuților mei de cit ceea ce sunt; un maniac, un nenorocit bolnav fără leac!

...Sunt curioase fazele boalei mele: îndată ce văd o bătrînă simț o neapărată nevoie de a-i face curte. Nevoia aceasta, dacă nu este imediat satisfăcută, devine chin, chin cumplit! Victimele mele le aleg între 50 și 60 de ani. Nu e vorba că între aceste vîrste, multe nu sunt toemai babe, și multe din ele sunt femei cu scaun la minte; dar nouă-zeci la sută se cred încă în pretenție și nu vor în ruptul capului să abdice de la nădejdea că pot fi încă curtate și pot să flirteze! Sistemul meu este să alimentez prin toate mijloacele posibile această credință a lor, și misiunea mea nu se sfîrșește de cit numai cînd reușesc să le dau în cap, adică să obțin babeii un rendez-vous, la care o las să se ducă singură, în sensul că mă duc și eu dar nu mă arăt de loc!

Atunci asist ascuns la nerăbdarea și palpitațiunile bătrînei, care se uită de sute de ori la ceas, impacientată, plimbîndu-se de colo pînă colo ca o hienă în colivie! Momentele acestea mă răsplătesc de toată truda mea de pînă atunci, simț o bucurie Dumnezească... Să vezi pe bietele bătrîne cum așteaptă o oră, cite odată două, după cit e de aprinsă, măgulită de amăgitoarea spes, eterna dea! torturînd ceasornicul, rupînd nervoasă voalul și mînușile din mîini... apoi să o vezi cu ce figură să sue în trăsura și părăsește cu ochii umezi locul unde iluziunile sale o făceau să'și piardă o quasi-feciorie cîștigată de atîția ani de abțință!!

Dar dacă e adevărat că «junele încornează opera», nu e mai puțin adevărat că intervalul de la cunoștiința bătrînei pînă la căderea ei, imi procură un șir nesfîrșit de momente delicioase! Nu mă vei vedea într'un local public, bal sau sindrofie de cit său gînditor și fără chef — asta însemnează că nu am babă la îndămină — sau vecinic în compania unei ast-fel de fosile și atunci sunt vesel și radios de fericire.

Îndată ce-i sunt prezentat bătrînei, o menajează deocamdată, mă arăt extrem de serios. Negreșit, dînsul îi face mare impresie diferența mea de cei-alți tineri cari, cum o cunosc, dispar și se adun toți în jurul tinerelor cu care petrec tot timpul. Eu nu mă depărtez mult de sexagenara mea victimă. Am o intuiție grozavă și pricep imediat dintr'o simplă examinare a bătrînei, cu ce specimen am a face și mă port în consecință. Toate, absolut toate, la vîrsta asta, sunt sau sentimentale, sau vanitoase, sau... și una și alta. Afară de cite-va care sunt de treabă, restul au toate o parte de țig-neală și toemai în partea aceasta țignită, imi așez bateriile. Bombardarea nu durează mult și cetatea capitulează cu recunoștiință.

Modul meu de procedare e piano de tot. Dacă simț că baba e cochetă și vanitoasă încep cu laude și complimente. Îi admir rochia și croiala ei — deși e groznică și-i vine ca un sac —; îi admir pălăria, deși îi cade ca o streășină și îi admir minușita sau, dacă-i zăresc virful ghetei, piciorușul,

Conu Petrache Grădișteanu cam umblă cu mă'nțelegi în două luntre: la Senat votează indigenatele ovreilor și ca președinte al Ligei face pe grozavul cu ungurii.

măcar că sunt mîi mari ca ale mele. Baba înnebunește, se roșește, și îmi aruncă priviri aprinse și pline de promisiuni... De aci încolo îi ies mereu în cale bătrinei. Să o vezi cum vine din ce în ce mai împoțonată și gătită! De unde cînd am cunoscut-o era simplu îmbrăcată în colorii închise, acum are un roșu aprins combinat cu diferite culori; pe față și-a dat iarăși cu roșu înecat într'un ocean de pudră.. Acestea 'mîi pricinuesc o plăcere divină, un farmec de nespus!

De unde era tihnită și serioasă, acum e sburdalnică și de o veselie caraghioasă. O găsesc că seamănă cu vre'o frumusețe necontestată din lumea mare, că are pept și brațe de Veneră și glas de Sirenă! Să vedeți atunci pe biată baborniță cum își iese din sărite și dacă e singură cu mine îmi cade în brațe murmurînd: *Fais ce que tu veux de moi!!* sau dacă nu cunoaște limba lui Voltaire îmi trîntește cite un: *a ta pină la moarte!!* fără să mă mai întrebe și pe mine de 'mîi convine. Să vezi atunci cum mă opintesc să o fiu să nu cadă, căci rar cite-una să nu aibă reglementarele 90 kilo! De aceea mă cam feresc de tete-ă-tături, unde de multe ori *viata* îmi este în joc și o sfîrșesc printr'un rendez-vous, dat atunci cînd cred eu că tinăra Dulcinee este aprinsă la incandescență.

Dacă am a face cu o natură mai sentimentală o iațu cu Alfred de Musset, Mau-pasant, Vlahuță, Eminescu, și îi declam, îi declam pînă dă ochii peste cap. Simptomele sunt aceleași și de aci încolo procedul este identic.

De cite ori veți vedea cite o femeie în vîrstă, că își schimbă brusc modul de a fi; că în loc să se îmbrace modest—cum era obișnuit să o vezi pînă atunci—adică în loc de pălărie și rochie simplă, își trîntește în cap un coviltir roșu cu panglică

late în spate și o rochie de față de 19 ani; că în loc de matroană respectabilă devine sorcovă, spoiindu-se pe obraz și vopsindu-și părul din brun-cărunt în blond-auriu; că adoptă gesturi ridicule și grații de copilă—să știți că ai a face cu un specimen de cotoroanță, care după două-zeci de ani de amorțire, Cupidon a gîdilat o cu săgeata sa în auriculele sbîrcitei și antidiluvienei sale inimioare!

Nu poți fi lingă mine cînd procedez, ca să te tăvăleşti de ris de grații, surisuri, ochiade, toate ruginite și ridicule, și să mă vezi cum răspund cu seriozitate la toate suspinele și scâlămbăiturile idolului meu de 65 de primăveri!

Vezi, rîzi și tu numai cînd ți le spun, dar să le vezi, dacă n'ai deveni și tu maniac ca mine, cel puțin mîi-ai da cu prisosință dreptate!

— Bine, întreabă eu, va să zică terminî cu toate printr'o întîlnire la care nu te duci, sau te duci, dar stai ascuns să privești la nerăbdarea și emoția fosilei?

— Da, dar de multe ori mă duc. La soacre mă duc și dau ochi cu ele în hațitul ginerelui!

— Nu te înțeleg.

— Ascultă: Fie-care aveți în pasiunile voastre diferite intensități și preferințe. Unuia îi plac vinurile, dar în special preferă tămioasa; altuia femeile, dar se nebunește după brune cu ochi albaștri; mie îmi plac bătrînele, dar mă nebunesc după soacre! Lighioanele acestea, pe lingă că sunt bătrîne, sunt cele mai multe rele și urite. Și apoi am și un alt profit moral, căci pe lingă satisfacerea maniei mele, de multe ori îndatorez și pe bieții gineri amăriți, cari îmi păstrează o vecinică recunoștință. Pricepi acum de ce te întreabă adineori dacă ești înșurat, dacă ai o soacră rea și urită care-ți face viața iad, căci vo-

iam să te scap pentru vecie de gură de soacră!

O să mă întrebi, cum? Să-ți spun o istorioară care o să-ți explice tot:

* * *

«Inchipuește-ți un om desperat, cu ochii injectați, vorbind în monosilabe, foarte enervat, și-ți vei face o idee de halul în care l'am întîlnit pe prietenul Z., după o ședință intimă cu soacra sa, d-na S..

— Ce ai omule, ce ești așa de escitat, îl întreb eu?

— Lasă-mă nene, cine s'o mai înșura, ca mine să pătească!. Am o soacră ciine turbat nu alt-ceva... e unică mă, nu mă e alta..., face spume la gură... ași fi omorît-o dar nu mă îndur de nevastă, care e un inger!

— E urită; întreabă eu? Muma pădurei.—E rea?—Ca o scorpie—.Las'o pe mine..

..In seara aceea, amicul meu mă prezintă familiei—inclusiv tigrului de soacră—intr'o loje la National. Era bătrînă, urită ca o coropișniță, cu nasul ascuțit, tip de răutate și perfidie. Eu pluteam în sfere senine căci ocazia era superbă, iar victima tocmai spre gustul și mulțumirea mea. Îi sărutai mina, o asigurai de respectul și devotamentul meu, adăogind că sunt fericit că fac cunoștința unei matroane atât de respectabile... și alte multe de astea după cari se 'nebunesc bătrînele, cînd le spu pe un ton al căru secret numai eu îl am, și din care nu mă rămîne îndoială de sinceritate. Văzuî imediat că-i eram pe plac babe și chiar în seara aceea la despărțire, m'a onorat cu un zîmbet pe care ginerele său nu'l mai văzuse din ajunul cununiei.

A doua zi nu am lipsit de la vizită, căci era ziua ei de primire, iar de aci încolo niște preținse afaceri cu ginerele său—care era de conivență la ticluirea infamiei—făcu ca aproape zilnic să mă văd cu bătrîna acasă la ei. Găseam în tot-d'a-una cite o vorbă de duh sau vre-un compliment, de care dînsa era încîntată...

Lucru curios: cu cît bătrîna se incurca mai mult în mrejele lui Cupidon, cu atît devenea mai rea în căsnicie! Prietenul meu era desperat și aproape să piarză încrederea în îndeminarea mea, căci o lună trecuse fără să pot da lovitura finală în sexagenara mea cetățue. Îi cerui o prelungire de termen, asigurîndu-l că succesul nu va întârzia.

O vizibilă schimbare, îmi comunică amicul, că se făcuse în traiul și modul de a fi al bătrinei, noutate care-mi umplu sufletul de bucurie! De unde era foarte materială, și ginerele său avea fericirea să o vadă în ochi pînă în ziua, acum își întirzia toaleta pe care o făcea cu deosebită îngrijire. Mijlocul și'l stringea într'un corset modern care-i ascundea pîtecele și'l lărgea șoldurile. O nouă mașină de frezat încolăcea părul său cărunt și cănit, în ghirlande «stil secession»; o alifie de purpură feniciană, da buzelor sale lustrul fraged al copilei de 16 ani, iar pudra Guerlain astupa micile rigole pe cari roțile ne-

miloase ale timpului le săpase în mușchii durdulii de altă dată ai obrazilor!

Paralel cu aceste schimbări intime, cu mine devenea romanțioasă și visătoare! Interpreta cu naivitate juvenilă diferite cârți ce citea, și comenta cu mine pasagi înțelese alandala... Iar eu cultivam cu îngrrijire aceste porniri și revirimente, stăpinit de o tainică și nespūsă mulțumire!!

Era o zi posomorită și cețoasă de Noembrie. Pe aleele singuratece din dreapta soselei Kiseleff nici un șgomot, nici o mișcare. Ședeam pe o bancă, aștând plin de nerăbdare, căci îmi simțiam în piept faimoasa inimă de june licean, palpând în așteptarea ființei iubite. Lumina electrică îmi trimetea de departe cite-va raze rătăcite, dând aleei singuratece o lumină slabă de feerie și mister!

În apropiere o uruitură lasă să se ghi-cească oprirea unei trăsurii, iar puțin după aceea o umbră se desenă pe fondul lăptos al atmosferei din ce în ce mai clară prin groasa ceață. Umbra deveni realitate de damă voalată, iar nebnatecul destin ne asvirli unul în brațele altuia:

— Ah! mon ange bien aimé!!

— Ah! candela vieții mele!!!!...

Dar o altă umbră ca un demon se deslipi din dosul copacilor, apărind ca un zeu al răsunării într'o ploae de imprecațiuni:

— Bravo, mamă soacră! frumos pentru vîrsta și poziția dumitale...!

Nu isprăvi. Bătrîna dete un țipăt și căzu pe spate.

— Ia vezi, e leșinată ori se preface.

Ne aplecarăm și constatarăm decesul provizoriu al soacrei.

...Atunci... în fața acestui cadavru, bunul meu amic îmi întinse mina:

— După cinci ani de căsnicie — îmi zise el contemplînd corpul inert al bătrînei — e singurul moment în care o văd *mută*, grație ție.. Recunoștință vecinică ție, mare îmblînzitor de fiare, căci mi-ai dat liniștea vieții!

Și cum cadavrul scotea un suspin de deșteptare, eu mă abandonai fericit grelei cețe care se grăbi să asvirle între mine și tomnatica mea iubire un linioliu fumuriu de uitare.

George Calr.

PORTRET

Autorul, lui însuși.

E lung cit o prăjină,
Subțire ca un țir,
O inimă blajină
Dar minte n'are-o țir'...

Nu doarme nici o dată,
Visează'n tot-de-auna,
Și are-o adorată,
Ce se numește luna...

Garofiță.

RĂSPUNS.

Julietta 'mi-a trimis dăunăzi,
Printr'un Romeo cam ștrengar,
Portretul meu uitat în fundul
Unei serviete de școlar.

Romeo, însă, reclamat-a
În schimbu-acestui biet portret
Fotografia domnișoarei
Ținută 'ntr'un sertar secret!..

Cum, însă — această amintire
Din fundul vechiului sertar
Azi, cînd trecutu'i slovă moartă,
A fost trecută «la dosar»....

Voiu căuta fotografia
La... Wandermann, sau la Mandy
Și voiu trimete-o domnișoarei
Prin tînărul Romeo Fi...

C. Br.

D-I MIRMIDON POPESCU

Capul îi enorm ca și prostia ce găsește; picioarele, scurte și subțiri, sunt terminate prin două labe fine și înguste ca și ideile dumnealui. Sub capul ăsta imens, în dreapta și stînga căruia urechile lucioase, scorjite, par două coji de scoică, și de-asupra țepușelor de picioare, iarăși ceva enorm: pieptul și pîtecele. Pîtecele îi e rotund ca un glob de geografie; cureaua-încingătoare joacă rol de «equator». Cînd cantitatea alimentelor, așteptînd ultima fază a mistuirii, e prea mare, equatorul-încingătoare își mărește cercul, cuiul cataramii sare o gaură. O creastă grasă, ce pleacă din bărbie ca să se oprească sub vestă, acolo unde de obicei se prinde cravata de cămașe, ține loc de piept. Însăși brațele par două șuncii de Praga, lipite de umeri.

După atitudine, corpul lui Mirmidon Popescu prezintă diferite aspecte. Trei sunt cele mai principale:

Cu jobenul în cap — un joben cum numai dumnealui e în stare să găsească — mustața ca a cotoiului plecat în haimanalic pe streșinile caselor, zulușii de la timp ple sbriliși spre acoperișul pămîntului și jacheta cu coada bălăbănindă peste o pereche de pantaloni quadrilați, el putea fi luat drept un clown deghizat pentru o pantomimă burlească; pe patru labe și îmbrăcat în trandafiriu șters, ar aduce foarte mult cu porcii engleji de rasa Yorkshire. Numai cînd stă pe scaun sau o altă mobilă la fel dar nu de aceeași întrebuintare, picioarele îi lăbărțate de stomacul balonat, care se lasă ca un aerostat căruia îi fug gazele prin supapa de siguranță, cine știe din ce cauză alimentară, îl fac să semene cu un broscoiu drăgăstos, bolnav de amor pe țarmul lacului singuratec. Din această cauză, el tot-d'ăuna a stat pe marginea cea mai din afară a șezutului dumnealui. Căci odată, fără să bage de seamă, trîntindu-se violent pe un fololiu înalt și profund, a rămas prizonier, a bătut aerul cu picioarele fără ca să și mai poată stabili pozi-

ția verticală; prietenii cu cari era, după ce s'au săturat de ris, au pus mina voinicește pe scaun, l'au ridicat în sus răsturnându-cum se răstoarnă un sac cu cartofi. De atunci se ferește.

Din ipistat de moșie, boerul, stăpînu'l său, a ajuns mare și tare la București, a mijlocit ca să fie numit «revizor» la Creditul funciar rural. Ca mulți alții, slujbuește și el pe socoteala celor cari tot anul cascade gura pe cer sau își țocesc pantalonii rugîndu-se a ploae. Care lucru îi e egal: «Țăranul e puturos, pungaș și bețiv», e părerea nestrămutată a lui, trîntorul de pe spinarea cărora se îmbuibă.

Mirmidon Popescu e un copil al întîmplărei născut din flori; o floare... Apoi!.. Era să spun un adevăr. De unde, lucru firesc, pe toți cei bătrîni, grași și în slujbe grase, colegii lui îi dădeau ca «tată». Presupunere îndrăzneală din partea lor, avînd în vedere că nu fie care sămintă încolțește după placul celui care a semănat-o. Atita ar mai trebui!

Cîte odată are licăriri de spirit enorme — judecînd după capul care le-a produs. Ne tocmai. Într'o iarnă, înghesuși în sala teatrului Dacia, o amestecătură de spectatori și mirosuri urmăreau răbdători desfășurarea unei drame naționale — «Pipa și banda lui» — cînd, din cauza gerului de afară sau lipsei de apă la «comptoar», lămpile se sting brusc. Cu toții, actori și spectatori, am amuțit; și imediat cite-va țipete de femeie ciupite sau gidilate, mai multe injurături trase de cei în drept să se supere. Cei de față au început să hohotească de ris, ba unii s'au apucat să imite fel de fel de animale. Cînd lămpile au fost reaprinse, reprezentația și-a urmat cursul normal, ca și cum nimic nu s'ar fi întîmplat. Trebuie să convenim, însă, că pe lumină onorabilă cu chiotele și miolăturile ar fi fost isgoniți imediat. Așa și cu d. Mirmidon Popescu, la fel cu glumele lui.

Maî de mult, sicut de ger. Mirmidon intră într'un magazin ca să și cumpere o pereche de șoșoni-galoși. Și e trimes tocmai în fund: «reionul încălțăminte».

Un ovrei mustăcios ca un armean, după ce i-a încercat mai multe perechi, cari toate i-au fost marî, văzînd semnele de nerăbdare, ca să-l lingușească, îi spune:

— D-voastră aveți picior de damă!

— Asta s'o spuî la Constandinopole, nu aici! îi răspunde Mirmidon răstit.

Mustăciosul de ovrei, luînd drept amîntare ridicarea umerilor clientului, se strecoară după colțul țeghelei, se duce la ușe, de unde trimete un altul ca să-l servească.

Al doilea ovrei e imberb ca un genuchi; picioarele îi sunt largi, resfirate spre vîrf în evantail; pe margini, aproape de degete, cite-va ochiuri de bălături, sonerii pe viață de durere cînd cine-va apasă deasupra. Picioare de palmipede, cam la fel cu cele de care trebuie să se fi servit evrei cînd au trecut marea Roșie fără ca să se inee.

L'a pus să încerce pe aceiași oă doară Popescu, crezînd că sunt alții, se va decide. El însă a ținut morțiș, să i aibă pe picior. Atit lucru fin avea și el!

— D-voastră aveți piciorul prea mic! îl lingușește și asta.

D-l Popescu, care de mult, fără să vrea, pironise privirea pe ale ovreiuului, îi răspunde batjocoritor:

— Ca ale tale, veți fi vrind? Alea sunt bune de îndesat pietrișul pe șosea!

Ovreiul, care era slab ca budgetul nostru când cu reducerile, nu se lăsă:

— Iu sint prea ușure... trebuî alții mai grei!

— Nu-i nimic: o să-ți pună un sac cu nisip în spinare.

Și de atunci, d. Mirmidon Popescu, pentru că nu poate găsi șoșoni pe piciorul d-lui — după cum însuși s'a lăudat, cu toate că încercase numai la o prăvălie — iarna poartă ghetete căptușite cu flanelă roșie.

Animal de lux ce nu produce nici valoarea alimentelor înghițite, mult timp Mirmidon Popescu a dus viața galantă a ipopotamilor cari se mulțumesc cu ce le ese în cale, apă multă numai să fie. S'a tăvălit îndelungat în mocirla prostituției vagabonde și clandestină; toate cu care a avut aface au fost «trufandale» puse de el în circulație. A fost văzut cu femei lungi și late cît o scindură de dușumea, dezechilibrate, vițioase din curiozitate. A avut și mică, canalii pînă în virful limbei, ființe leneșe, cu pofta moartă, doritoare de eiștig fără să nuanțescă — lucru de care erau sigure cu el. Și cite o dată, la răstimpuri largi, Mirmidon sprijinea greoi de braț, una la fel cu el, mai puțin picioarele: instinctul masei. Prin berăriile mărginașe, în care doi trei țigani șgirie instrumentele pe o estradă urlînd răgușit cîntece de chef cu două înțelesuri, el era mai cunoscut de cit percepătorul; alunarii l'ar fi ales «representant», dacă ar exista un «colegiu» aparte.

Și toată furia asta sexuală de cărăbuș hoinar împrejurul luminilor ce îi ard aripile, s'a stîns în vara anului trecut, cînd d. Mirmidon Popescu, fără să spue o vorbă colegilor lui, s'a însurat pe ascunse, a plecat în voiaj de nuntă pentru o lună de zile concediu.

M-me Mirmidon Popescu, persoană excelentă ca exterior, nu are nevoe, ca multe altele, de «cirpieli» croitorești, pentru ca corpul să ia o altă proporție de cit cea naturală. Imbrăcămînta strîmtă și subțire îi scoate totul în relief; și cînd calcă apăsat, trupul se ondulează armonios, un nesfirșit dute-vino de mușchi ce se întind, se string, pentru mai marea glorie a voluptății. O statuie antică desgropată și reînviată pe altarul Luxuriei.

D-l Mirmidon Popescu s'a învoit cu mama viitoare să se retragă din casa lui. Și s'a ținut de cuvînt «maman» Popescu, s'a dus să pescuiască o alta, una pe care o va specula pînă la pragul altarului. Căci d-nea e o simplă mamă vagabondă, fabricantă de virginități false, în goana unei firme onestă și nepretențioasă, a unui bărbat pavilion de comerț cu carne vie. Marfa asta, ca și articolele de modă, se bucură de o favoare momentană, după care timp, mai mult sau mai puțin scurt, e trecută la «sold»: chef pe mincare și ciți-va franci. Și dacă

nu va avea norocul să dea peste ce a dat actuala M-me Mirmidon Popescu, articolul fost la modă, splendida curtizană se va scobori treptat, la barieră, slujnică, sau va infunda spitalul; totul sfîrșindu-se în «groapa comună» a anonimilor vieții.

Din trecutul soției lui, Mirmidon Popescu, persoană cunoscătoare în ale femeilor, nimic nu știa. O luase așa cum o găsisse, sedus și fără să iscodească printre cei cari o cunoscuse mai înainte. Prea ar fi fost umilitor!

Probele, mai în urmă, au curs droaie și fără efect... moral.

Așa, într-o după amiază întorcîndu-se pe neașteptate, în poarta locuinței lui s'a isbit piept în piept cu un domn cu gulerul paltonului ridicat și țigara groasă de foî în colțul gurei. Domnul, cituși de puțin sfiit, l'a măsurat lung, l-a zimbit sub nas batjocoritor: «Tirziu, amice!» a avut el aerul să'i spue.

A intrat furios și a găsit pe madam Popescu, numai în cămașe, inumărînd un fișic de franci în dreptul sobei, în care plîpia un foc proaspăt.

A luat o repede.

— Ce însemnează banii ăia, d-nă? s'a răstit el.

— Sunt banii tăi, i-a răspuns ea foarte liniștită. Un domn, am uitat cum mi-a spus că'l chiamă, ți-a lăsat zicînd: «Pentru afaceri delicate și secrete». Probabil că l'ai înlesnit vr'o daraveră la Credit.

El a tăcut, mulțumit. Ciți nu fac imprumuturi la Credit și, pe ciți nu a servit el?

Altă-dată — se întorcea de la gară, unde i se spusese că trenul cu care voise să plece nu mai circulă, linia fiind astupată cu zăpadă — slujnica, care din întâmplare sta în poartă, a rupt-o de fugă înăuntru, fără să'l aștepte. Mirmidon a presimțit o nenorocire, fapt ce nu l'a împedit ca să între curajos.

Pe fotoliul cel mare, în vestă numai și fără guler, zăcea cu capul la o parte un individ galben la figură — o figură pe care o vedea întîia oară. Sub plapoma care se cocoșează de-asupra corpului ce ascunde, numai în cămașe — M-me Popescu e o leneșe! — legitima dumnealui nu mișcă.

S'a oprit trăznit — cu ochii bobași, albi și rotunzi ca fundul castroanelor de iaurt. a rămas țepăn în prag.

— Mimi, dragă, ce însemnează asta? mai mult se roagă el.

De sub plapumă, Mimi scoate capul.

— Ah! Mirmilică, D-zeu te-duce! .. Il vezi?... Cînd i-am spus că sigur îi isbutești împrumutul, a leșinat de bucurie.

Mirmidon Popescu se înviorează.

— Și, în loc să stai cu miinile în sîn — a continuat ea poruncitor — mai bine ai da fuga la farmacie să cumperi ceva săruri. Ce mai stai?... pleacă! pleacă!... sau leșin și e!

Cînd s'a reîntors, individul leșinat dispăruse. — Pe masă, opt piese de cite cinci lei făceau pată argintie pe tăvița de lemn lăcuită negru.

— Umbli par'că ești un mototol! l'a

dojenit ea: cum ai plecat și-a venit în fire. Uite, ți-a lăsat patru-zeci de franci arvună spuînd că are să mai vie.

Afacerile familiei Mirmidon Popescu prosperă văzînd cu ochii; clienții le tratează direct cu M-me Popescu — și fără șfială.

— Ce voiți... se scuză d. Mirmidon Popescu; leașa îi așa de mică! Nu toți putem fi miniștri!

Nao D. Țăranu

LOC PENTRU SMARA!

— «Loc păpușilor Reginei
În muzeul etnografic!»
Cere țarei, telegrafic,
Smara.

Țara mea, fii la 'nălțime-i
Și'n muzău, printr'alte mumii,
Să rămînă moaște, lumii,
Smara!

Fatma.

„ZEFLEMEUA” IN PROVINȚIE

Brăila

Inimă și Poesie. — Poetul Radu Rosetti conferențiar. — Desghețarea Dunării

În seara de Luni 16 c. în sala Teatrului Rally, restaurată în urma plecării căteleur lui Leonida, poetul Radu Rosetti a vorbit publicului despre *Inimă și Poesie*.

Erea și timpul, astăzi cînd inima nu mai are sens pentru prozaic de cit în locațiuni ca: «inimă de varză», «inimă de ceapă», «inimă de vin», «inimă de cîine». și alte asemenea inimă precum și în «inimă la grătar», «inimă friptă», «inimă cu sos picant». etc.

În fata unui numeros public, poetul Radu a vorbit cu multă vervă despre rolul inimii în căsătoria română, arătînd că, singur inima duce la adevăratul bine. Gingașul și inimosul poet a ilustrat cu exemple reale, spusele sale. A povestit, spre marea plăcere a publicului, basmul unui poet... chinez, ajuns d'asupra necazului călare pe o inimă în forma unui sac cu aur. Publicul a aplaudat cu frenezie pe sincerul autor. Atacînd cu multă pricepere partea doua «rolul domnișoarei romine în progresul poezilor», gingașul poet vărsa lacrimi de emoțiune.

Cuvintele sale curgeau din inimă.

În sincere accente frazele sale ondulau ca niște valuri, iar sunetele vocii sale au fost atât de duioase în cit pînă și cele din urmă spectatoare din galerie leșinară în deliruri de plăcere.

Căldura conferinței inimosului poet a desghețat Dunărea. În ultimul moment celebrul corespondent al «Universului», anunță că mai mult pești au asistat în sală, Dunărea fiind aproape. Știrea n'are nici un haz și nici o legătură cu afacerea despre care vorbim.

Rețeta serală, trecînd peste 900 de lei, inimosul poet a dispus ca restul să se capitalizeze pentru fondul de ajutoare al văduvelor mai mult sau mai puțin poetice...

Vorba ceea:

Căci în lumea 'n care barzii din *suspine fac avere*,
Idealul tău copilă tot mai mult în umbră piero

Sardanapal.

Administrația ziarului „Zeflemeua” roagă pe d-nii abonați cari sunt în întirziere cu plata abonamentului, să se grăbească a achita sumele ce datoresc.

DESFACEREA PRODUSELOR

DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCEPULUI B. ȘTIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 121

Recomandă următoarele produse:

VINURI ALBE ȘI NEGRE

DIN VIILE

B. ȘTIRBEY

DE LA DRĂGĂȘANI

FĂINA DE LUX

IN SAGULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUȚEA
din grânele de Moldova

DELICIOASA ȘI AROMATICA

MIERE DIN STUPARIA BUȚEA

EXCELENȚA BRÎNZA

„GUSTUL GERVAIS”

Din fabrica de brânzeturi din Buțea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice

ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATĂ

singurele aprobate de cons. sanitar superior)

FARMACIA

A. ALTA

FURNISORUL
Curței PrinciareSTRADA BATIȘTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALA

PENTRU

OXIGEN

LABORATOR SPECIAL

PENTRU

— ANALISE DE URINA —

A apărut :

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa. Prețul 1.50 b.
In București se găsește de vânzare la „L'Indépendance Roumaine”, la librăriile Socec, Alcalay și la autor.

A apărut și se vinde în toată țara cu prețul ridicol de 10 bani, o ediție populară a faimosului volum

DE INIMA ALBASTRĂ

cuprinzând cele mai geniale poezii ale lui Dom Paladu, precedate de o prefață datorită eminentului critic român Tarascon. D-ny depositari din provincie al „Zeflemelei” sunt rugați să comunice printr-o carte poștală câte volume dorese.

La administrația ziarului

„ZEFLEMEAUA”

se găsește de vânzare cu prețul de

4 LEI

colecția completă a primului an din „Zeflemeaua”.

BUCUREȘCI, PIAȚA TEATRULUI

D'asupra Berăriei Cooperative

Unde se află? Unde? Unde?
Șampania ce atât ador,
Din casele cele vestite
Și care place tuturor?Unde se află romuri fine
Și ceaiul Popoff renumit?
Și caramele din Rusia,
Tot mărturi noi ce au sosit?Unde găsești delicatese
Și pentru gustul cel mai fin?
Și unde pentru-aperitive
Ațiția oameni zilnic vin?La magazinul Șerbănescu,
La magazinul ideal,
Ce vine 'n colț și chiar în fața
Teatrului Național.

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA ÎȘI DĂ

„RENDEZ-VOUS”

LA

BERARIA

COOPERATIVA

PIAȚA TEATRULUI

Și cu drept cuvint, căci: excelentele mâncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea preturilor și serviciului acestei berării, împacă gusturile clientelei celei mai exigente.